

Jan Konfršt sám o sobě

V předmluvě své dosud jediné knihy jsem napsal: "Léta jsem čekal na to, až se budu smět podělit o všechno, co mi bylo dovoleno poznat."

Myslím, že v hloubce této věty je nejenom uschováno krédo mého života, ale vyjadřuje i řadu mých vlastností. Ohlédnu-li se zpět za svým mládím, mohu říci, že jsem se v zásadě od svých vrstevníků ničím výrazně nelišil. Pokud bych měl přeci jenom vyzdvihnout alespoň jednu vlastnost, která mě v pozitivním slova smyslu provází celý život, pak je to citlivost, empatie. Zužitkovat ji jsem však dokázal až o mnoho let později, a nejenom ke svému prospěchu.

V průběhu svého života jsem psal několikrát životopis. Styl těchto slohových cvičení, vyžadovaný v letech naštěstí již minulých, může být současné generaci zcela nepochopitelný. O to výrazněji si s radostí uvědomuji, oč hlouběji a především svobodněji mohu dnes mluvit o své minulosti s jasně definovaným záměrem, v dobách nedávno minulých těžko myslitelným.

Psát životopis ve stavu vnitřní zralosti je pro mne povznášející. Nedokázal bych totiž běh dosavadního života dostatečně osvětlit, aniž bych do své zповědi nezakomponoval i svého průvodce – Boha.

Poprvé jsem Jím byl intenzivně osloven, když mi bylo 11 či 12 let. Tehdy jsem však takto samozřejmě neuvažoval. Prožil jsem první vizi. K mé škodě jsem nepochopil, neporozuměl. Možná i proto, že jsem se nikomu nesvěřil. Přesto byl tento zážitek natolik silný, že si jej do nejmenšího detailu pamatuji dodnes. Mystická pravda je nepřehlédnutelná i nezapomenutelná zároveň.

Do tohoto života jsem přišel již dostatečně připraven, s dostatečnou vnitřní výbavou potřebnou k plnění úkolu, k němuž jsem se zavázal později. Touto vizí jsem byl poprvé vyzván k jeho splnění. Svého tehdejšího nepochopení nelituji, tak jako nelituji ve svém životě ničeho. Nezlobil jsem se ani, že jsem mnoho následujících let prožil v dost intenzivních fyzických bolestech. Neměl jsem to nikomu ani ničemu za zlé, ani sobě. Tímto postojem – nikoli útrpným, ale pokorně přijímajícím, s odhodláním bolesti ukončit – jsem rozhodl o tom, že jsem mohl prožít stejnou vizi znovu o čtvrt století později. Byl jsem lákán podruhé. Byl jsem lákán uskutečnit ve svém životě zásadní změnu. A to v okamžiku, kdy jsem byl podstatně více připraven, nejenom po vnější, ale i vnitřní stránce. Vnější nespokojenost i vnitřní protesty – výraz duše - sílily. Změnil jsem radikálně svůj způsob obživy, tedy zaměstnání. Především jsem se však na základě třetí výzvy od svého průvodce – Boha – začal intenzivně věnovat pro mě zcela nové složce života – duchovní práci. Konečně jsem porozuměl! Nyní již s pochopením a velkou rozhodností jsem radostně vyslechl a přijal za své lákání ponořit se do světa ticha a lásky. Vědomě jsem se vydal na Cestu – vstříc své duši a otevřené náruči Boží.

Záměrně jsem dosud volil poněkud vznešené formulace, abych mohl souběžně a důrazně dodat, že jsem se nenechal niterním světem zlákat tak, abych zcela zapomněl, kde žiji, čím jsem, a že mám hmotné tělo. Byť mi vše nově poznávané navozovalo až euforické stavy, do té doby samozřejmě nepoznané, měl jsem současně i dost síly uvědomit si, že bez hmotného těla bych nemohl prožívat krásu světa niterného. I v tom jsem spatřoval podíl své předchozí přípravy. Mé vykročení bylo provázeno přímo skokovou změnou mého zdravotního stavu. Letité potíže, úporné bolesti, pominuly. Věnoval jsem si tím první z řady dárků, jimiž jsem byl v následující době doslova zahrnován.

Které mé vlastnosti rozhodly o tom, že jsem se z pohledu pomíjivosti času a věčnosti života ve velmi krátkém období připravil na přijetí symbolického kroku – vstupu do Boží náruče? Byly to touha, rozhodnost a pokora, jimiž jsem se doprovázel na každém kroku na mé Cestě. Bylo mi umožněno ocitnout se ve světě, o němž jsem možná měl matné

tušení, ale jehož čistotu a intenzitu prožívaného může do hloubky posoudit pouze ten, komu je v něm dovoleno žít. Stav volné komunikace s Bohem, se svou duší. Volný rozhovor. Svoboda Bytí. Trvalý kontakt s Univerzem, s Bohem.

Byl jsem vyzván, abych se představil. Důvod je zřejmý. Alespoň dílčí znalost autora dává čtenáři či posluchači možnost pochopit a zažít jeho sdělení nejenom v širším kontextu, ale může mu doložit i hloubku pravdivosti. Nemám potřebu upřednostňovat svou osobu, proto jsem pojal svoje představení spíše v obecnější rovině, abych zdůraznil nejdůležitější skutečnost: Jsme všichni na jedné lodi. Snažil jsem se proto na omezeném prostoru ve zkratce popsat Cestu člověka, který poslechne výzvy a rozhodne se obohatit svůj život o duchovní rozměr. Měl jsem možná lepší předpoklady, ale zdůraznit chci především jedno: Ani dnes se nepovažuji za nikterak výjimečného člověka, neboť vím, že tuto možnost máme všichni a do jednoho ji, byť v čase teprve budoucím, využijeme. V tomto smyslu jsme pouze posunuti v čase.

V přítomnosti žiji naplňování Služby, pro niž jsem se zavázal: předáváním poznaného, ať již formou psanou nebo osobním kontaktem s lidmi. Říkám těmto setkáním "povídání", neboť se zde živě diskutuje na témata volená přítomnými - nejedná se o přednášky. Léta jsem čekal na vnitřní svolení psát knihu. Nesrovnatelně delší čas jsem věnoval vlastní přípravě na současnou Službu - vnitřnímu poznávání, osobní transformaci. Ano, jde o práci. Činnost, do níž je třeba vložit energii a naplno žít vlastnosti, o nichž jsem se zmínil. Nelituji ničeho, co jsem dosud prožil, i když se okamžiky radosti občas mísily i s bolestí. Odměnou je mi současný život v náručí plné lásky, v objetí Boha i rozzářené oči těch, kterým jsem dopomohl - byť zatím jen k dílčímu - zrnku poznání.

Jan Konfršt, březen 2006